

Когато в Съюза на композиторите се срещнах с Героя на социалистическия труд, н. а. проф. **МАРИН ГОЛЕМИНОВ** и той с охота се съгласи да бъде интервюиран, разбрах, че храни добри чувства към русенския музикален фестивал. И как няма да е така, след като е участвувал над петнадесет пъти в него. Традиционният фестивал „Мартенски музикални дни“ е станал за изтъкнатия творец място, където произведенията му са се утвърждавали и са намирали своите нови почитатели.

Най-яркото средство за общуване

Професор Големинов, сякаш отгатнал, побърза да отговори на първия ми незададен въпрос за впечатленията си от „Мартенските музикални дни“.

— Уважавам международния фестивал в Русе. В него съм участвувал пряко или косвено, с произведения, много пъти, а неколкократно дори там са били премиерите на мои нови творби. „Мартенски музикални дни“ са един, бих казал, възел, в който ежегодно се срещат и преплитат културите на няколко страни. Това е полезен обмен, който спомага за творческото обогатяване, за взаимното проникване в естетическата същност чрез музиката. Защото музикалното изкуство е най-яркото средство за общуване.

Фестивалът е комбинация на добри състави, добри изпълнители, добри организатори, но за съжаление няма добра зала. Когато в Русе се разреши въпросът със залата, когато се осигури добра звукова среда, сигурно авторитетът му ще нарасне неколкотократно.

— Проф. Големинов, тази година Вие отново сте гост на фестивала, но този път с Прелюдария и токмата за пиано и оркестър. Какво бихте споделили за работата си над това произведение?

— Моята творба ще бъде изпълнена от н. а. проф. Люба Енчева и Младежкия симфоничен оркестър от Русе. Тя е написана доста отдавна. Първоначално беше само в две части — прелюд и токмата, но по-късно добавих и средна част, която е по-лирична, по-акварелна. Първите части бяха много драматични и много наситени звуково, затова с тая вмъкната част се получи едно по-завършено произведение. То е посветено на писателя Константин Петканов, защото в началото, в прелюдията, съм използвал една мелодия, която той ми беше подсказал.

Аз съм чувал добри думи за Младежкия симфоничен оркестър с ръководител Стефан Вачев и вярвам произведението да бъде изпълнено на високо ниво.

— Проф. Големинов, какъв ще бъде Вашият принос като композитор в големия юбилей на България — 1300-годишнината от нейното създаване?

— За този юбилей съм започнал да се готвя от 40—50 години. Аз съм написал „Ивайло“, „Зюграф Захарий“, „Нестинарка“ — опери и балети с историческа тематика, свързани с драматичното развитие на България. Сега довършвам операта „Тракийски идоли“ по текст на Стефан

Дичев. Пиша я за Старозагорската опера. Сюжетът е от времето на траките, от родината на Орфей. В него няма ханове, няма царе, по-скоро е психологическа драма от една далечна епоха, за която нямаме музикални сведения. Аз си представях, че съм от тая епоха, и си създадох мои теми, като им придалох значението на тракийски. Това вярвам, няма да бъде последното ми произведение на историческа тема, така че съдбата на тринадесетвековна България ще продължава да ме вълнува и със своята история, и със своето настояще.

— А какво е мястото на съвременната тема във Вашето музикално творчество?

— В моето творчество съвременната тема е нещо съвсем определено и ясно. Съвременната тема не бива да се схваща само като заглавие. Понякога се слагат гръмки заглавия, под които няма никакво съдържание. Едно музикално произведение може да е тематично свързано с историята и пак да звучи съвременно. А, според мен, за да звучи съвременно, един композитор трябва да владее съвременния начин на творчество, съвременните композиционни изразни средства.

Едно от най-ярките ми съвременни произведения е Третата симфония, посветена на мира, по случай края на войната. Тя е в три части. Първата се казва „Пролог“ и в нея се загатва за зараждане на милитаризма. Написана е за духовни и ударни инструменти. Втората част — „Голгота“ — огазрява поражението от войната, а третата — „Химн“ — възторжено възпява края на едно чудовищно дело и началото на новия живот. Друго мое произведение, което смятам за съвременно, е посветената на Георги Димитров оратория „Титанът“ за солисти, хор и оркестър по текст на Божидар Божилов. В това произведение, доста голямо по обем, е даден ретроспективно целият драматичен живот на вождата и учителя на нашия народ Георги Димитров.

Сега в празничните концерти, посветени на Дванадесетия конгрес на партията, ще бъдат изпълнени много мои произведения. Тематично тези концерти ще бъдат свързани с победата на новия строй, с утвърждаването на новия, социалистическия начин на живот. И фактът, че произведенията ми са избрани, говори, че те са актуални и звучат съвременно.

София, 26 февруари

Ценка ГИНКОВА